

УДК 811.161.2'373.7

Мисеньова Вікторія Вікторівна
Національний юридичний університет імені Я. Мудрого
(Харків, Україна)

ПИТАННЯ ПРО ПРАГМАТИЧНУ СПЕЦИФІКУ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ У СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ

Анотація. У статті встановлюється прагматичний потенціал фразеологічних одиниць та досліджується, в яких типах дискурса цей потенціал реалізується. Розглядається взаємозв'язок прагматики, міжкультурної комунікації та перекладу на матеріалі фразеологізмів української та англійської мов.

Ключові слова: дискурс, лінгвокультурологія, міжкультурна комунікація, прагматика, фразеологізм.

Мисенева Виктория Викторовна
Национальный юридический университет имени Я. Мудрого
(Харьков, Украина)

ВОПРОС О ПРАГМАТИЧЕСКОЙ СПЕЦИФИКЕ ФРАЗЕОЛОГИЧЕСКИХ ЕДИНИЦ В СОВРЕМЕННОЙ ЛИНГВИСТИКЕ

Аннотация. В статье устанавливается прагматический потенциал фразеологических единиц и исследуются типы дискурса, в которых данный потенциал реализуется. Рассматривается взаимосвязь прагматики, межкультурной коммуникации и перевода на материале фразеологизмов украинского и английского языков.

Ключевые слова: дискурс, лингвокультурология, межкультурная коммуникация, прагматика, фразеологизм.

Misenyova Viktoria V.
Yaroslav Mudryi National Law University
(Kharkiv, Ukraine)

THE ISSUE OF PRAGMATIC SPECIFICITY OF FRAZEOLOGICAL UNITS IN MODERN LINGUISTICS

Abstract. The article examines the pragmatic potential of phraseological units and investigates in which types of discourses this potential is realized. The interaction of pragmatics, intercultural communication and translation based on the material of Ukrainian and English phraseological language units is considered.

Key words: discourse, linguoculturology, intercultural communication, pragmatics, phraseological unit.

В останній час у сучасному мовознавстві велика увага приділяється прагматиці мови, а також термінології, яка пов'язана з цим лінгвістичним напрямом. Існує велика кількість точок зору стосовно визначення поняття

„прагматика”. Наприклад, Ю.Д. Апресян під прагматикою розуміє „закріплене в мовній одиниці (лексемі, афіксі, синтаксичній конструкції) ставлення мовця до дійсності, до змісту повідомлення і до адресата” [1, с. 136-137].

Незважаючи на лаконічність цього визначення, воно досить узагальнено відображає прагматику мови, в ньому не акцентується увага ні на конотативному потенціалі мовних одиниць, ні на специфіці їх семантики. Якщо розглядати досліджуване поняття стосовно конкретних одиниць мови, наприклад до лексики, то під прагматикою слід розуміти „суму конотацій (соціальних, культурних, етнічних), а також специфіку семантики (особливості денотативної спрямованості) – всі численні та різноманітні елементи, що супроводжують лексичне значення, які в мовному акті несуть інформацію про наміри мовця, про мовну ситуацію, про статуси співрозмовників, про оцінку предмета мовлення тощо” [2, с. 6]. На наш погляд, таке розуміння прагматики досить прийнятне стосовно фразеологічних зворотів. Однак не варто забувати про більш складну специфіку значення фразем, що обумовлює підсилення їх прагматичного потенціалу в порівнянні з потенціалом лексичних одиниць. Якщо семантика пояснює, що людина говорить, а також те, що означає цей текст, то прагматика прагне розкрити, в яких умовах і з якою метою говорить людина, який практичний ефект її висловлювання.

Прагматичні підходи в мовознавстві умовно діляться на три рівні:

1. Індексальна прагматика, тобто вивчення дейктичних елементів, які відносяться до системи мови й утворюються в результаті мовного походження. На цьому рівні аналізу на перший план виступають концепти реального суб'єкта, який говорить, і суб'єктивності, моменту висловлювання, контексту і ситуації висловлювання.

2. Теорія мовних актів, в якій на перший план висуваються інтенціональність мовця, ілокутивна сила висловлювання і мовний ефект (або перлокуція). Ця теорія представлена в роботах Дж. Остіна і Дж. Серля, а також їх послідовників.

3. Прагматика мовної взаємодії, або діалогічна прагматика, яка ставить перед собою мету вийти за межі висловлювання, розмістити мовну взаємодію в поле інтерсуб'єктивності, а ілокутивний мовний акт подати у вигляді мовної інтеракції [3, с. 193].

Названі підходи містять три складові: об'єкт аналізу – висловлювання – мовний твір, які відображають у собі за допомогою окремих мовних одиниць „вузол взаємодій між мовцем і адресатом, між мовцем і його висловлюванням (ставлення до референта), між співрозмовниками через їх ставлення до референтного простору тощо” [3, с. 193-194].

Прагматику цікавлять понад усе ті мовні одиниці, в яких реалізуються комунікативні інтенції мовця. Здатність мовних одиниць виражати прагматику мови дозволяє говорити про наявність в їх змісті прагматичного значення. Вчені дають різні дефініції поняття „прагматичне значення”: позамовна реакція слухача [4, с. 6-7]; зміст мовних одиниць, які характеризують мовця за соціально і психологічно значимими параметрами його особистості [5, с. 14]; зміст мовних одиниць, пов'язаний з виявом емоцій і різноманітних оцінок мовця з впливом на адресата [6, с. 89]; комунікативний намір мовця, що не випливає з сукупності поєднань значень слів, що ним вживаються [7, с. 356; 8, с. 340] та інші.

Знайомство з дослідженнями різних вчених свідчить про те, що різниця в їх поглядах пояснюється відмінністю аспектів, які потрапляють у поле їх зору: наприклад, „позамовна реакція слухача” багато в чому залежить від соціальних і психологічних параметрів його особистості і передбачає певний спосіб вираження емоцій. Акценти, які ставлять вчені в своїх визначеннях, залежать від того, що саме вони досліджують, яка мета лінгвістичного аналізу, який вони проводять. На наш погляд, прагматичне значення – зміст мовних одиниць, яке не лише інформує слухача про комунікативні стратегії мовця, його емоційний стан, інтелектуальні можливості, оцінках поведінки, а й намагається здійснити на нього певний вплив.

Враховуючи цю інформацію, треба зробити висновок, що прагматична модель уявляється як відношення між „мовцем і слухачем”, завжди орієнтоване на слухача, на якого мовець має намір здійснити емоційний вплив. Результатом такого впливу є розуміння адресатом змісту висловлювання (зміни в стані чи поведінці слухача).

Реалізація прагматичних інтенцій здійснюється за допомогою мовних актів, в яких основною одиницею комунікації є виконання визначеного роду дії (ствердження, прохання, питання, наказ, висловлення вдячності і т. ін.).

Одним із ключових у прагматиці є поняття дискурсу. В наш час існують різні погляди на визначення зазначеного поняття. Одні з них ґрунтуються на власних враженнях і світобаченні. Наприклад, візьмемо для порівняння визначення дискурсу в Н. Арутюнової: „Дискурс – це мова, занурена в життя” [7, с. 34] та Е. Бенвеніста: „Дискурс – це мова, яка привласнюється мовцем” [9, с. 137].

Існують дефініції дискурсу, в яких закріплюється пріоритет тексту, і тоді дискурс розглядається в якості предмета лінгвістики тексту [10, с. 467].

Відомий європейський учений Т.А. ван Дейк у розумінні дискурсу не обмежується лише конкретним мовним висловленням, тобто межами тексту. На думку вченого, „дискурс у широкому розумінні є складною єдністю форми, значення і дії, яка могла бути найкращим чином охарактеризована за допомогою поняття комунікативної події чи комунікативного акту” [10, с. 121-122].

Ю.С. Степанов пропонує визначити дискурс як „можливий альтернативний світ” у повноті розуміння цього логіко-філософського терміна [11, с. 45]. На думку укладачів „Експериментального системного тлумачного словника стилістичних термінів”, дискурс – це „зв’язний текст, занурений в екстралінгвістичний контекст” [13, с. 69].

На наш погляд, найбільш повним і вичерпним є визначення дискурсу Н.Д. Арутюнової: „Дискурс – це зв’язний текст у сукупності з екстралінгвістичними – прагматичними, соціокультурними, психологічними та іншими факторами; текст в аспекті подій; мова, що розглядається як цілеспрямована соціальна дія, як компонент, що бере участь у взаємодії людей і механізмів їх свідомості (когнітивних процесів)” [7, с. 136-137]. Це визначення не обмежує поняття „дискурс” вузькими рамками, а надає можливість його вивчення як певного єдиного процесу, центрального для комунікативної діяльності.

Складність і багатогранність такого явища, як дискурс, призвели до виявлення „всередині простору дискурсивної прагматики” культурних

факторів [9, с. 174]. Міжкультурні дослідження дискурсу мали вплив на виникнення в мові такого поняття, як „крос-культурна прагматика”. Цей напрям займається зіставним аналізом окремих принципів, що характеризують комунікативну діяльність, і відповідних культурних сценаріїв. Велику увагу міжкультурним дослідженням дискурсу приділяють Р. і С. Сколлон. Учені займаються дослідженнями жанру професійної комунікації, намагаючись виявити за різними дискурсивними параметрами основні культурні протиставлення [13]. Дослідженням з крос-культурної прагматики присвячені також роботи А. Вежбицької, П. Браун, С. Левінсона, Д. Таннен, С. Тер-Мінасової.

Представлені дослідження вказують на тісний взаємозв'язок прагматики й міжкультурної комунікації: практично жоден мовний акт висловлювання неможливий без урахування паралігвістичної компетенції мовців, соціальної, ідеологічної, а також етнокультурологічної інформації.

Одним з напрямків лінгвокультурології, що розвивається в даний час дуже швидко, є міжкультурна комунікація. Визначення цього напрямку відбувається в самому терміні: це спілкування людей, що представляють різні культури. Етап початкового нагромадження знань з міжкультурної комунікації в основному спирається на досвід закордонних дослідників. Основною стала наукова праця американських лінгвістів Є. Холла та Г. Трейгера „Культура і комунікація. Модель аналізу”. У зазначеному дослідженні під міжкультурною комунікацією розуміється ідеальна мета, до якої може прагнути людина у своєму бажанні як найкраще та ефективніше адаптуватися до навколишнього світу. У результаті численних досліджень були визначені найбільш характерні риси міжкультурної комунікації: приналежність відправника й одержувача повідомлення до різних культур, усвідомлення учасниками комунікації культурних відмінностей один від одного та інші. Багатьма західними ученими був описаний власний досвід викладання міжкультурної комунікації і запропоновані моделі організації міжкультурного навчання.

Знайомство з названими науковими працями показує, що дослідження з міжкультурної комунікації зайняли міцне місце в мовознавстві, одержавши статус самостійного лінгвістичного напрямку. Проте, залишається багато питань, які у названому аспекті ще не досліджувалися. Якщо загальні питання міжкультурної комунікації у визначеній мері вивчені, то окремі рівні і системи ще не піддавалися розглядові. У той же час саме окремі мовні одиниці репрезентують особливості культури, тому що вони у своєму значенні акумулюють знання і досвід народу. Особливо цікава в цьому аспекті фразеологічна та лексична системи мови, що в області комунікації досліджені далеко не вичерпно.

Розглянемо основні питання, пов'язані з проблемою міжкультурної комунікації. Потрапивши в іншу культуру, необхідно не тільки поводитися відповідно до норм, звичаїв та традицій даної культури, але й також мати уявлення про національний характер, який у кожному етнічному образі займає своє важливе місце.

Національний характер являє собою сукупність для представників тієї чи іншої нації специфічних фізичних і духовних якостей, норм поведінки, діяльності, і що найбільше важливо – «совокупность важнейших способов

регулювання діяльності і об'єднання, сложившихся на основани цінностей общества, созданного нацией».

У процесі дослідження виникає питання: у чому полягає прояв національного характеру і що можна вважати джерелом, яке подає інформацію про національний характер? Особливості особистості відбиваються у її мові й у вживанні мовних одиниць зокрема. Розглянемо, наприклад, зв'язок фразеологічних одиниць (ФО) з менталітетом народу, які характерні риси культури знаходять своє відображення в національному характері. Вимірюваною формою прояву національного характеру слугують етнічні стереотипи, що виконують важливу функцію, визнаючи поведінку людини в різних ситуаціях. Етнічні стереотипи є узагальненим уявленням про типові риси, що характеризують будь-який народ. Наприклад, наше уявлення про китайську культуру, що відрізняється безліччю тонкостей і надмірностей у дотриманні звичаїв і традицій, відбивається в обороті *китайські церемонії* (зайві умовності у відношенні між людьми). Варто помітити, що в українській мові даний оборот часто вживається як іронічний. Причина полягає в зіткненні двох культур, що зовсім відрізняються одна від одної. Ми бачимо в китайській культурі багато незвичайного та дивного, що і викликає в нас сміх або іронію.

Дослідження міжкультурної комунікації поступово привело до розширення напрямку, що аналізується, на такі області, як теорія перекладу, навчання іноземним мовам, порівняльна культурологія, контрастивна прагматика та ін.

Будь-яке спілкування має на увазі володіння двома мовами. Центральною ланкою даної комунікації є переклад, що являє собою один зі складних видів мовної діяльності. На думку деяких учених основною задачею перекладу є визначення природи перекладацької еквівалентності й умов її досягнення [6, 9, 12, 14 і т. ін.].

Останнім часом лінгвісти стали звертати увагу на переклад як культурологічне явище. Різні мови здатні відбивати специфічні особливості культури. Але не всі елементи культурного фонду одного мовного колективу можуть бути присутніми у культурному фонді іншого. Зазначена особливість утрудняє передачу культурної специфіки однієї мови засобами іншої. Це пов'язано з тим, що фрагменти дійсності мовної картини світу (МКС) у різних мовах можуть як збігатися, так і відрізнятися один від одного. Однакові фрагменти дійсності виділяються в українській та англійській МКС. До них відносяться групи оборотів, що характеризують людину: *a weak sister* (мамія), *a heart of stone* (кам'яне серце), *an old bird* (стріляний горобець); що позначають вік: *the afternoon of life* (захід життя), *a green old age* (щаслива бадьора старість); відрізок часу: *donkey's years*; явища природи, погоду: *the tenth wave* (дев'ятий вал) та інші.

Незважаючи на збіг деяких фрагментів дійсності у різних мовах, способи номінації можуть відрізнятися один від одного. Наприклад, в українській та англійській мовах є група одиниць, що позначають їжу та питво. Але спосіб номінації в англійській мові відрізняється вживанням одиниць зі словом *tea* (чай): *high tea* (рання вечеря з чаєм), *husband's tea* (дуже слабкий чай), *a cup that cheers but not inebriates* (напій звеселяючий, але не п'яний), які відсутні в українській мові. Зазначена особливість обумовлена, насамперед,

своєрідністю культури і побуту англійців, які відрізняються від інших націй своєю любов'ю до чаювання.

Явні відмінності спостерігаються й у назві страв, що обумовлено не тільки специфікою англійської та української кухні, але і кулінарними пристрастями представників двох націй. Наприклад, мало хто з носіїв української мови знайом з мотивуванням фраземи *angels on the horse-back*, що в перекладі на українську мову означає вид закуски „устриці і бекон на грінках” або обороту *spotted dick* – варений пудинг с ізіомом.

Звернемо увагу на той факт, що навіть повна поінформованість про вдачі і звичаї однієї культури не дає представникові іншої культури повної інформації про мовну картину першої.

Крім наведених вище проблем потребують уваги й інші, які ніколи не втрачають своєї актуальності, але на кожному наступному рівні розвитку науки розглядаються з урахуванням новітніх наукових парадигм: інтенсифікація навчання мови, забезпечення глибини розуміння мовних явищ, оптимальне поєднання теоретичної мовної підготовки з формуванням практичних комунікативних навичок тощо.

У нашу добу роль комунікативних якостей не зменшилась, а зросла і набула соціальної значущості. Сьогодні від уміння спілкуватися залежить уже не тільки життєвий успіх окремої людини, а й процвітання колективу, в якому вона працює, і більш широко – добробут країни.

Мовна комунікація відіграє провідну роль у будь-яких ситуаціях спілкування: ділових і міжособистісних, громадських і побутових, мирних і конфліктних.

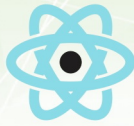
Звертаючись до питання про конфліктну комунікацію, підкреслимо важливість обізнаності щодо неї всіх людей, незалежно від їхнього фаху, і особливо фахівців бізнес-діяльності, які мають бути компетентними у міжкультурних аспектах конфліктної комунікації. Через гіркий досвід, тяжкі втрати, трагічні події цивілізований світ прийшов до розуміння того, що будь-які проблеми – найскладніші, найболісніші – не тільки можна, а й необхідно розв'язувати мирним шляхом, що фактично означає з допомогою мовного спілкування. Саме тому кінець ХХ і початок ХХІ століття ознаменувалися значним посиленням уваги до проблем мовної комунікації. Можна без перебільшення стверджувати, що наукова література кінця ХХ – початку ХХІ століття переживає комунікативний бум. Характерною ознакою сьогодення (особливо зарубіжного) стало поширення комунікативної освіти серед широких верств населення, формування комунікативної компетенції пересічних громадян, не говорячи вже про людей, професія яких нерозривно пов'язана з необхідністю спілкування, – назване завдання в більшості країн розглядається як невід'ємна складова розвитку кожної людини і нації в цілому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Апресян Ю.Д. Интегральное описание языка и системная лексикография: Избранные труды / Ю.Д. Апресян. – М.: Школа «Языки русской культуры»: Изд. фирма Вост. лит., 1995. – (Язык. Семантика. Культура.). – Т. 2. – 766 с.
2. Булыгина Т.В. О границах и содержании прагматики / Т.В. Булыгина // Изв. АН СССР. Сер. лит. и яз. 1981. Т. 40, № 4. – С. 333-342.

3. Алфёров А.В. К теории речевого взаимодействия: речевые единицы языка / А.В. Алфёров // Вестник МГУ. Сер. 19. Лингвистика и межкультурная коммуникация. – 2001. - № 4. – С. 192-201.
4. Апресян Ю.Д. Экспериментальное исследование русского глагола / Ю.Д. Апресян. – М.: Наука, 1967. – 241 с.
5. Gudykunst W. Intercultural Communication Theory. Current Perspectives / W. Gudykunst. Newbury Park, 1988. – 101 p.
6. ЛЭС //Лингвистический энциклопедический словарь/. – М.: Сов. энциклопедия, 1990. – С. 136-137.
7. Арутюнова Н.Д. Фактор адресата / Н.Д. Арутюнова // Изв. АН СССР. Сер. лит. и яз. 1981. Т. 40, № 4. – С. 356-366.
8. Бергельсон М.Б. Межкультурная коммуникация как исследовательская программа: лингвистические методы изучения кросс-культурных взаимодействий / М.Б. Бергельсон // Вестник МГУ. Сер. 19. Лингвистика и межкультурная коммуникация. – 2001. – № 4. – С. 166-181.
9. Телия В.Н. Русская фразеология. Семантический, прагматический, лингвокультурологический аспекты / В.Н.Телия. – М.: Школа «Языки русской культуры», 1996. – 288с.
10. Дейк Т.А. ван. Язык. Познание. Коммуникация / Т.А. ван Дейк. – М.: Прогресс, 1989. – 312 с.
11. Степанов Ю.С. Константы: Словарь русской культуры / Ю.С. Степанов. – М.: Языки русской культуры, 1997. – 824 с.
12. Никитина С.Н., Васильева Н.В. Экспериментальный системный толковый словарь стилистических терминов / С.Н. Никитина, Н.В. Васильева. – М.: Ин-т языкознания РАН, 1996. – 172 с.
13. Гак В.Г. Прагматика, узус и грамматика речи / В.Г. Гак // Языковые преобразования. – М.: Высшая школа, 1998. – С. 34-41.
14. Scollon R., Scollon S. Intercultural Communication: A discourse approach / R. Scollon, S. Scollon. Blackwell Publishers Ltd, 1995. – 196 p.

ISSN 2524-0986

iScience[™]

АКТУАЛЬНЫЕ НАУЧНЫЕ ИССЛЕДОВАНИЯ В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ

ЖУРНАЛ

Выпуск 4(48)
Часть 6

Переяслав-Хмельницкий
2019

**АКТУАЛЬНЫЕ НАУЧНЫЕ ИССЛЕДОВАНИЯ
В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ**

ВЫПУСК 4(48)
Часть 6

Апрель 2019 г.

ЖУРНАЛ

Выходит – 12 раз в год (ежемесячно)
Издается с июня 2015 года

Включен в наукометрические базы:

РИНЦ http://elibrary.ru/title_about.asp?id=58411

Google Scholar

<https://scholar.google.com.ua/citations?user=JP57y1kAAAAJ&hl=uk>

Бібліометрика української науки

http://nbuviap.gov.ua/bpnu/index.php?page_sites=journals

Index Copernicus

<http://journals.indexcopernicus.com/++++,p24785301,3.html>

Переяслав-Хмельницький

Мазуркевич Людмила Николаевна, Сузько Елена Владимировна (Мозырь, Беларусь) ЭПИТЕТ КАК СРЕДСТВО СОЗДАНИЯ ПОЭТИКИ ОТДЕЛЬНЫХ ФОЛЬКЛОРНЫХ ПРОИЗВЕДЕНИЙ.....	78
Місеньова Вікторія Вікторівна (Харків, Україна) ПИТАННЯ ПРО ПРАГМАТИЧНУ СПЕЦИФІКУ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ У СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ.....	83
Нұрақбай Әсел Зұлпыхарқызы, Ахметова Бақытжан Базылкаримовна (Қарағанды, Қазақстан) АБАЙ ҚАРА СӨЗДЕРІНІҢ ВЕРБАЛДЫ ҚАБАТТАРЫ.....	90
Сағатова Гульмира Канатовна (Қарағанды, Қазақстан) КӨСІБИ ҚАЗАҚ ТІЛІН МАМАНДЫҚҚА БАҒДАРЛАП ОҚЫТУДЫҢ ТӘСІЛДЕРІ.....	94
Сейпутанова Айымгуль Камзановна, Кайырбаева Жазира Куатбековна (Өскемен, Қазақстан) ӘДЕБИЕТТАНУДАҒЫ ГЕНДЕРЛІК ЗЕРТТЕУ: ГЕНДЕРЛІК ПОЭТИКАНЫҢ КЕЙБІР МӘСЕЛЕЛЕРІ.....	98
Соловьева Наталия Анатольевна, Плотченко Екатерина Эдуардовна (Хабаровск, Россия) СОХРАНЕНИЕ ЯЗЫКОВЫХ СРЕДСТВ ПРИ ПЕРЕДАЧЕ ЮМОРА В ПОЛИТИЧЕСКОМ ДИСКУРСЕ (НА МАТЕРИАЛЕ ПУБЛИЧНЫХ ВЫСТУПЛЕНИЙ ЭКС-ПРЕЗИДЕНТА США БАРАКА ОБАМЫ).....	104
Жұмабаева Г.С., Сырғабаева Әсем (Атырау, Қазақстан) ТӨЛЕН ӘБДІКОВТИҢ ПРОЗАЛАРЫНДАҒЫ ЖАНРЛЫҚ ЕРЕКШЕЛІКТЕР	109
Khodjalapesova Indira Mukhitdinovna (Nukus, Uzbekistan) THE LINGUISTIC EXPRESSION OF COLOUR IN THE ENGLISH AND UZBEK LANGUAGES AND ITS ROLE IN CHARACTERIZING A PERSON	114
Шкоріна Інна Марківна (Харків, Україна) СТИЛЬОВИЙ СИНКРЕТИЗМ РОМАНУ ОЛЕКСИ СПІСАРЕНКА “ЧОРНИЙ АНГЕЛ”.....	117
Латунова Наталія Володимирівна (Харків, Україна) ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ. МУЛЬТИМЕДІА І КОМП'ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ.....	125
Турабаева Лаззат Калыкуловна (Шымкент, Қазақстан) ОҚУШЫЛАРДЫҢ ТІЛ МӘДЕНИЕТІН ҚАЛЫПТАСТЫРУДАҒЫ ОТБАСЫНЫҢ ОРНЫ.....	128
ИНФОРМАЦИЯ О СЛЕДУЮЩЕЙ КОНФЕРЕНЦИИ.....	133